

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 550/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Lászlóm Lengyelom, Športová 978/45, Dunajská Streda, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/4/2024 z 25. júna 2025 a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/4/2024 z 25. júna 2025 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutého rozhodnutia, vrátenia veci na ďalšie konanie najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom sp. zn. 7C/384/2012 zo 17. júna 2022 zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 2 095,40 eur (I. výrok), uložil sťažovateľovi ako žalovanému v 1. rade a spoločnosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., Dostojevského rad 4, Bratislava, IČO 00 151 700 (ďalej len „žalovaná v 2. rade“), povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu náhrady za bolesť vrátane jej zvýšenia sumu 11 188,95 eur, z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vrátane jej zvýšenia sumu 13 597,80 eur a z titulu náhrady ušlého príjmu sumu 17 994,11 eur (II. výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III. výrok), znalcovi priznal nárok proti žalovaným na náhradu trov konania v rozsahu 100 %

(IV. výrok), žalovaným v späťvzatej časti priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (V. výrok) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania z priznanej sumy v rozsahu 100 % (VI. výrok). Proti rozsudku okresného súdu v rozsahu jeho druhého, štvrtého a šiesteho výroku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré právne odôvodnil s poukazom na znenie § 365 ods. 1 písm. b) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Rozsudok okresného súdu odvolaním napadla aj žalobkyňa.

3. Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 24Co/147/2022 z 29. marca 2023 potvrdil rozsudok okresného súdu v rozsahu jeho druhého výroku (I. výrok), zmenil piaty výrok rozsudku okresného súdu tak, že nárok žalovaného v 1. rade a žalovanej v 2. rade na náhradu trov konania v späťvzatej časti o sumu 2 095,40 eur nepriznal (II. výrok). V zamietavom výroku v časti o zaplatenie sumy 20 436 eur z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov dôkazu a o trovách konania zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (III. výrok).

4. Sťažovateľ a žalovaná v 2. rade nespokojní s výsledkom odvolacieho konania sa obrátili na najvyšší súd s dovolaním, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením o dovolaní sťažovateľa a žalovanej v 2. rade rozhodol v poradí prvým výrokom takto: „[d]ovolanie odmieta“, súvisiacim výrokom o trovách konania priznal žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania a tretím výrokom zrušil rozsudok krajského súdu v časti trov konania vo vzťahu k zastavenej časti konania a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

6. Z obsahu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP bolo vyhodnotené ako neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil závery najvyššieho súdu za nesprávne a neúplné, a tým porušujúce ním označené práva podľa ústavy, listiny a dohovoru.

8. Prioritne zastáva názor, že prvý výrok napadnutého rozhodnutia je neurčitý, keďže najvyšší súd rozhodoval o dovolaniach sťažovateľa a žalovanej v 2. rade, teda o samostatných dovolaniach dvoch účastníkov konania, čomu formulácia jeho výroku „[d]ovolanie odmieta“ nezodpovedá.

9. Sťažovateľ nesúhlasí s tým, ako najvyšší súd reagoval na jeho námietku o premlčaní nároku žalobkyne, ktorý si uplatnila z titulu náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady ušlého príjmu. Sťažovateľ trvá na tom, že jej práva sú premlčané, keďže zo žaloby na plnenie peňažnej sumy musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej konkrétnej sume sa nárok na náhradu škody uplatňuje. Žalobkyňa si v žalobe uplatnila nároky na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj na „ušlú mzdu“, avšak neuviedla ich konkrétnu sumu. Sťažovateľ nesúhlasí so závermi všeobecných súdov, že žalobkyňa si svoje nároky uplatnila už podaním žaloby a upresnila ich podaním z 25. septembra 2013, na pojednávaní 25. mája 2015, podaním z 2. septembra 2019 a podaním z 18. marca 2022, pričom súdy neuviedli, z ktorých skutočností v nich uvedených je zistiteľná výška týchto nárokov žalobkyne. Z tohto dôvodu nepovažuje

rozsudky okresného súdu a krajského súdu za patrične odôvodnené, a preto jeho dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP malo byť posúdené ako prípustné.

10. Sťažovateľ ďalej namieta, že najvyšší súd pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nesprávne reagoval na ním označený právny názor vyjadrený v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/14/2020 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 52/2020 (rovnako aj v rozsudku bývalého Najvyššieho súdu Československej republiky sp. zn. 3Cz/4/1974), čím došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe a jeho dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP malo byť posúdené ako prípustné. Za podstatnú právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie v jeho veci (a od ktorej sa odklonili všeobecné súdy), považoval tú, či zastavenie (spočívanie) premlčacej doby v dôsledku uplatnenia peňažného nároku na súde nastáva bez ohľadu na konkrétnu uplatnenú sumu alebo len v rozsahu, ktorý zodpovedá sume vyčíslenej žalobkyňou. V závere svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta, že senát najvyššieho súdu 8Cdo bol povinný, ak sa chcel odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, obrátiť sa na veľký senát najvyššieho súdu. Keďže tak neurobil, porušil tým jeho základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 38 ods. 1 listiny).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa, ktorou namieta neúplnosť a nesprávnosť záverov vyplývajúcich z uznesenia najvyššieho súdu.

12. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu predovšetkým z hľadiska tzv. procesnej nearbitrárnosti [§ 420 písm. f) CSP (dodržanie štandardov odôvodnenia)], pričom rozsudok krajského súdu z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) vyhodnotil za taký, ktorý bol riadne odôvodnený.

13. Najvyšší súd po rekapitulácii dovtedajšieho priebehu konania, zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia v reakcii na dovolacie námietky sťažovateľa podrobne analyzoval odôvodnenie rozsudku krajského súdu, pričom dospel k záveru, že sťažovateľ dostal adekvátne odpovede na ním uplatňované námietky v priebehu celého súdneho konania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že najvyšší súd aj formou odkazov na príslušné časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu a okresného súdu podrobne reagoval na všetky námietky sťažovateľa, ktoré uplatnil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pričom od najvyššieho súdu dostal adekvátne a racionálne odpovede, prečo jeho námietky neboli spôsobilé zvrátiť meritórne závery rozsudku krajského súdu (body 21 až 24 napadnutého rozhodnutia). Najvyšší súd na pozadí svojho predchádzajúceho uznesenia sp. zn. 7Cdo/268/2019 z 25. novembra 2020 poukázal na okolnosť, že obsah žaloby nie je tvorený iba žalobným návrhom, ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami a jeho viazanosť žalobným návrhom je potrebné vnímať v spojitosti s opisom skutkového deja. Ďalej konštatoval, že žalobkyňa si pôvodne uplatnila okrem vecnej škody aj nároky na náhradu za bolesť, sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti, ktorých výšku následne po ustálení zdravotného stavu konkretizovala, a preto nebolo pochyb, že žaloba obsahovala náležitosti vyplývajúce z § 127

v spojení s § 132 CSP. Vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania konštatoval, že oba nároky na náhradu za bolesť aj sťaženie spoločenského uplatnenia boli uplatnené na súde prvej inštancie ešte pred začatím plynutia premlčacej lehoty, pričom následným procesným postupom žalobkyne v priebehu konania dochádzalo iba k upresneniu žaloby, čo nemalo vplyv na plynutie premlčacej lehoty, keďže údaje potrebné k identifikácii nároku boli obsiahnuté už v žalobe.

14. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s kritikou sťažovateľa namierenou proti konštatovanej neprípustnosti jeho dovolania podaného podľa § 420 písm. f) CSP najvyšším súdom. Je totiž zrejmé, že krajský súd dal odpovede na otázky podstatné pre poskytnutie súdnej ochrany v predmetnom súdnom konaní.

15. Keďže sťažnostná argumentácia sťažovateľa sa obsahovo prekrýva s tou, ktorá ním už bola uplatnená v jeho dovolaní (sťažovateľ duplicitne uplatňuje svoju dovoláciu argumentáciu a od ústavného súdu očakáva jej dodatočné prehodnotenie), ako aj poukazom na vyčerpávajúce odpovede najvyššieho súdu na tieto námietky, ústavný súd nepovažuje za účelné poskytnúť tie isté odpovede (hoc vyjadrené inými slovami), ktoré sťažovateľ už dostal od najvyššieho súdu.

16. Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ „*namietal nesprávne právne posúdenie otázky, či zastavenie (spočívanie) premlčacej doby v dôsledku uplatnenia peňažného nároku na súde nastáva bez ohľadu na konkrétnu uplatnenú sumu alebo len v rozsahu, ktorý zodpovedá sume vyčíslenej žalobkyňou.*“. Z obsahu napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, prečo najvyšší súd nevyhodnotil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP za prípustný, keď po analýze sťažovateľom označenej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, od ktorej sa mal odkloniť krajský súd, dospel k záveru, že predmetná rozhodovacia činnosť sa týkala odlišných skutkových a právnych otázok (predovšetkým posúdenia premlčania podľa § 101 Občianskeho zákonníka), ako aj uplatnených nárokov. V okolnostiach danej veci všeobecné sudy po skutkovej stránke ustálili uplatnenie nárokov žalobkyňou za predčasné (pred začiatkom plynutia premlčacej lehoty), pričom jej následné podania (písomné a ústne do zápisnice) realizované v priebehu konania a časovo nasledujúce po určení momentu ustálenia jej zdravotného stavu znaleckým posudkom vyhodnotili len za ich upresnenie, nie za zmenu žaloby. Z už uvedeného dôvodu si preto žalobkyňa nemohla svoje nároky uplatniť po uplynutí premlčacej doby, keďže ich uplatnila svojou žalobou ešte pred jej uplynutím.

17. Ústavný súd najmä s ohľadom na komplexnosť a precíznosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia považuje za dostačujúce formou jednoduchého odkazu na príslušné časti napadnutého rozhodnutia (body 47 až 54 napadnutého rozhodnutia) poukázať na jeho úvahy podrobne analyzujúce judikatúru, od ktorej odklon sťažovateľ namietal.

18. Vzhľadom na okolnosti uvedené v predchádzajúcich dvoch odsekoch (v nadväznosti aj na skoršiu argumentáciu) z povahy veci vyplýva, prečo konajúci senát nepovažoval za potrebné (ani možné) obrátiť sa na veľký senát najvyššieho súdu (odlišnosť skutkových a právnych otázok v oboch rozhodovacích líniách).

19. V závere je potrebné ďalej uviesť, že argumentácia sťažovateľa je len bežnou právnou polemikou na úrovni zákona orientovanou na posúdenie otázok súvisiacich s plynutím premlčacej lehoty a rozsahom uplatňovaných nárokov bez reflexie okolnosti, že ústavný súd nie je odvolacím ani dovolacím súdom a na žiadnom článku inštančnej postupnosti nenahrádza všeobecné sudy,

nerieši teda „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť ich rozhodnutí, ktorá sa odvíja od ústavnoprávne relevantného odôvodnenia (námiatok) ústavnej sťažnosti. Polemika (len) na úrovni zákona nemôže bez ústavnoprávnej dimenzie (intenzity) zásahu do základných práv arbitrárnym alebo zjavne neodôvodneným rozhodnutím vyvolať vyhovenie ústavnej sťažnosti.

20. Pokiaľ ide o posúdenie námietky sťažovateľa, podľa ktorej prvý výrok napadnutého rozhodnutia je neurčitý, keďže najvyšší súd rozhodoval o dovolaniach sťažovateľa a žalovanej v 2. rade, teda o samostatných dovolaniach dvoch účastníkov konania, čomu nezodpovedá formulácia jeho výroku „[d]ovolanie odmieta“, ústavný súd konštatuje, že výrok rozhodnutia orgánu verejnej moci (všeobecný súd nevynímajúc) je ťažiskovým (normatívnym) aspektom celého rozhodnutia, ktorým príslušný orgán verejnej moci autoritatívne a v koncentrovanej podobe formuluje svoj názor v prerokovanej veci.

21. Zároveň je potrebné uviesť, že výrok akéhokoľvek rozhodnutia orgánu verejnej moci sa v jeho obsahovom prostredí nenachádza izolovane a bez akejkolvek vzájomnej súvislosti s jeho ostatnými obsahovými časťami (najmä pokiaľ ide o záhlavie a odôvodnenie). Práve táto kontextuálna prepojenosť a vzájomná závislosť jednotlivých obsahových častí individuálneho právneho aktu je následne určujúca pre jeho interpretáciu a aplikáciu, resp. jeho prieskum. Inými slovami vyjadrené, pri prieskume súdneho rozhodnutia (jeho výroku) je nutné vziať do úvahy nielen samotný výrok, ale aj jeho odôvodnenie, resp. jeho záhlavie, aby bolo zrejmé, ako sa rozhodnutie koncentrovane vyjadrené vo výroku vzťahuje na celý súbor okolností, ktoré tvorili predmet konania.

22. V okolnostiach danej veci je nesporné, že predmetom prieskumu zo strany najvyššieho súdu bolo dovolanie podané sťažovateľom, ako aj žalovanou v 2. rade, a spornou otázkou nie je ani to, že výrok, ktorým bolo o týchto dovolaniach rozhodnuté, znel v jednotnom čísle.

23. Sťažovateľ sa nemýli, že najsprávnejšou výrokovou modalitou v danej záležitosti by bola formulácia, ktorá by otázku posúdenia toho-ktorého dovolania vo výrokovej časti riešila osobitne vo vzťahu ku každému z účastníkov dovolacieho konania. Táto však nemusí byť z ústavnoprávneho hľadiska jediná možná. Z napadnutého rozhodnutia je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že (i) dovolania podali samostatne obaja žalovaní, (ii) tieto sa prejednávali v tom istom konaní, (iii) rozsah dovolacej argumentácie žalovaných bol v zásade totožný, (iv) napadnuté rozhodnutie je po obsahovej stránke štruktúrované spôsobom, že poskytuje plnohodnotné odpovede na námietky sťažovateľa, ako aj žalovanej v 2. rade a (v) zároveň neponecháva ani najmenšie pochybnosti o tom, že najvyšší súd rozhodol odmietajúcim výrokom o dovolaní sťažovateľa, ako aj žalovanej v 2. rade (ani jedno dovolanie nebolo posúdené ako prípustné).

24. V týchto kontextuálnych súvislostiach ústavný súd pripomína, že úlohou ústavnosúdneho prieskumu nie je náprava akýchkoľvek väd generovaných v prostredí všeobecného súdnictva bez zreteľa na subjektívno-právnu pozíciu sťažovateľa. Preto kasačné pôsobenie ústavného súdu neprichádza do úvahy v tých prípadoch, ak by jeho jediným účelom a zmyslom bolo odstránenie formálnych väd, ktorých prípadné odstránenie výsledkovo nemôže privodiť vecne iné (pre sťažovateľa priaznivejšie) rozhodnutie. Odstránenie formálnych väd, hoc aj vo výrokovej časti súdneho rozhodnutia, ktorých náprava je navyše možná nielen kontextuálnou interpretáciou ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ale aj vydaním opravného uznesenia (§ 224 CSP), nepredstavuje takú vadu napadnutého rozhodnutia, ktorá by umožňovala jeho ústavnosúdny prieskum s konzekvenciou jeho kasácie a vrátenia danej veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

25. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by bolo zmätočné, prípadne zjavne neprimerané (excesívne), a to aj z pohľadu hodnotenia odôvodnenia rozsudku krajského súdu, a preto, berúc do úvahy aj limitovaný ústavnosúdny prieskum (ústavný súd nie je bežnou opravnou inštanciou), nemôžu byť označené námietky sťažovateľa základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu.

26. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

27. Z už uvedených dôvodov ústavný súd postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č.314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, pretože nezistil takú možnosť porušenia sťažovateľom označených práv napadnutým rozhodnutím, ktorá by odôvodňovala jeho následný prieskum po prijatí veci na ďalšie konanie.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu